

ADORJÁNI PANNA

## EZT A SZÖVEGET AZOKNAK...



A Malomárok legkisebb hídján mész át, nemrég fedezted fel. Nem mindig esik jól itt jönni. Figyeled útközben a negyed embereit. Belesel a földszinti ablakokon át a hálókba, a résnyire nyitva felejtett ajtókon az előszobákba, a kerítésekén át az udvarokra. Bámulod az apró utcácskákat, amik itt keresztbeszelik a Szamos és a Malomárok közötti kis lakónegyedet.

■ Ezt a szöveget azoknak a férfiaknak vagy nőknek ajánlod, akik ugyanennyit vagy kevesebbet vagy többet járnak ugyanezek az utcákon vagy másokon. Ezt a szöveget azoknak írod, akik hozzád hasonlóan vagy téled különbözően látják a világot, amikor sétálnak. Ezt a szöveget megírod, félreteszed, újraolvasod, átírod, befejezed. Ezt a szöveget magaddal hordozod a telefonodon, és egyszer elolvasod a huszonötös buszon, reggel, amikor a városba sietsz. Hazafelé viszont mindig gyalog mész. Hazafelé mindig a hosszabb utat választod fel a Monostorra, a sétatéren keresztül. Nem hallgatsz zenét útközben, nem matatod a telefonod, nem válaszolsz munkával kapcsolatos e-mailekre, hogy időt spórolj magadnak. Az optometrista tanácsa szerint (aki ma fél-fél dioptriával többel enged el a vizsgálatról) tudatosan a távolba meredsz. Most megállsz, fotót szeretnél készíteni a telefonoddal a felújítás alatt álló kommunista Sport Hoteltől. Rájössz, hogy a kék és téglaszín hosszú műanyagcsövön nagy robajjal áthaladó törmelék hangja, együtt a park végébe helyezett varjúriasztó éles, magas vijjogásával érdekesebb, mint a kép, amit készítenél. Nem készíted el a képet. Helyette hallgatod pár percig a zajokat. Később, már szöveg írása közben jössz rá, hogy felvehetted volna a zajokat. Hogy lelassíthattad volna a felvételt. Hogy azt visszahallgathattad volna. A varjúriasztó nem működik, olvastad valahol az interneten. A varjúriasztó jobban zavarja az embereket, mint a varjakat. A varjúriasztó is Pataréttel kapcsolatos, a szeméttel, amit

kivittünk a város szélére. Patarétre te is tervezel kivinni egy táska ruhát meg a régi kanapét a negyedik szobából. A régi kanapén hátul kibomlott a varrás, és a macska a lyukon keresztül bemászik az ágyneműtartóba, ha vihar van, vagy petárdáznak Szilveszterkor. Foglalkoztat, hogy ha kidobod a kanapét, akkor hova fog bújni a macska, ha megijed. Mielőtt ebbe a lakásba beköltöztél volna, egy feszítővassal meg egy kalapáccsal szétverted a régi bútorok nagy részét. Azt hitted, hogy majd megkönnyebbülsz a rombolástól, de igazából végig kényelmetlenül érezted magad. Megpróbálsz őszinte lenni és tisztességes, de amikor erről az esetről mesélsz másoknak, nem beszélsz a kényelmetlenség érzéséről. Megpróbálsz őszinte lenni és tisztességes, de amikor a régi kanapéről mesélsz másoknak, azt mondod, hogy el fogod ajándékozni. Ekkor már a Splaiul Independenței vagy, ez a cipő nyomja kicsit a lábad. Később, már a szöveg írása közben jut eszedbe, hogy megnézd, van-e magyar neve a Splaiul Independenței-nek. Sután beírod az egyik mondatba, hogy a függetlenség rakpartja, majd pár nap múlva kihúzod. Értesítés érkezik a telefonodra, egy barátod kéri a black forest cake receptjét, amit az együtt elköltött vasárnap ebédre sütöttél. Elküldöd neki a linket, plusz a személyes megjegyzéseidet. Miután megírtad, megállapítod, hogy elgémberedtek az újaid pötyögés közben, úgyhogy elteszed a telefont a kabátzsebedbe. A Malomárok legkisebb hídján mész át, nemrég fedeztet fel. Nem mindig esik jól itt jönni. Figyeled útközben a negyed embereit. Belesel a földszinti ablakokon át a hálóba, a résnyire nyitva felejtett ajtókon az előszobákba, a kerítéseken át az udvarokra. Bámulod az apró utcácskákat, amik itt keresztbeszelik a Szamos és a Malomárok közötti kis lakónegyedet. Nem tudod, hogy kell úgy nézni, mint aki mindennap itt jár haza, pedig (ha nem is mindennap, de) gyakran használod ezt az útvonalat. Egyszer itt, a kocsmá előtti háznál egy retkes, tépett szőrű macska ült az egyik kapuban, tőle másfél méterre egy rongyos vénember. Szép kép volt, de akkor is hideg, elfelejtetted előkapni a telefonod. Később megbántad, hogy nem fotóztad le, félsz most is, hogy pontatlanul emlékszel a helyzetre. Néha eszedbe jut itt is meg a Carrefourban a kasszánál is, miközben azt lesed, hogy mit vásárolt az előtted sorban álló, hogy vajon mi értelme van a művészetnek. Néha elképezed, hogy oda mersz lépni a rongyos vénemberhez, és megkérdezed tőle, hogy lefotózhatod-e. A bácsi kompóba öntött kékszesztől bűzlik, legalábbis így képezed el a szag alapján azt, amit iszik. Rád néz, fényes a tekintete, remeg a keze, ahogy feléd mutat, a hangja kemény. Mi nek fotóznál le, mondja felháborodva, és a téma lezárva. Utána azonnal elkezd mondani még valamit, valami teljesen másról, egy ideig hallgatod, de kevés a foga, és rosszul artikulál. Vissza-visszakérdezel, egyszerre próbálsz bekapcsolódni a beszélgetésbe, és elköszönni tőle. Néha elképezed, hogy azt mondja, sigur, domnișoară, és a képen, amit készítesz, vicсорítva mosolyog, az arca piros az italtól, a szeme huncutul csillog. A nagytatád lehetne. Néha elképezed, hogy időben észreveszed őt meg a macskát, lelassítasz, fejben már látod, hogy milyen szögből volna jó, a macska is a helyén még, de látod, hogy ahogy közelebb érsz hozzá, valószínűleg elslisszol, közben már a kezében a telefon, csak pár kattintás, elkapod a pillanatot, amikor az öreg bá mintha épp feléd fordulna, de a képen látszik, hogy a semmibe mered a tekintete, az egész valahogyan átütő, van benne valami durva és mégis emberi. Dobogó szívvel állítod a képkivágást a lépcsőig. Gondolkodsz azon, hogy vajon etikus-e kipoztolni az Instagramra. Végül meggyőződsz magad, és kipoztolod. A képek sikere van, te meg örülsz a sok lájknak. Örülsz a Monostor felé vezető lépcsőknek. Örülsz Kolozsvár dombjainak.

Eszedbe jut az előző esti edzés. Örülsz az enyhe izomláznak, amit a lábadban érzel. A Monostori úton az átjárónál a zöldre várva észreveszed, hogy a fagy miatt kikapcsolt a telefonod. (Néha elképezeled, hogy időben észreveszed őt meg a macskát, lelassítasz, fejben már látod, hogy milyen szögből volna jó, a macska is a helyén még, de látod, hogy ahogy közelebb érsz hozzá, valószínűleg elslisszol, közben már a kezekben a telefon, de lefagyott, basszameg, be sem tudod kapcsolni, azt jelzi, hogy le van merülve, pedig az előbb még 45 százalékon voltál.) Csak egyszer próbálsz meg újraindítani. Már a nyolcvanas években, a városiasítás második szakaszában épített blokkok közt sétálsz, amikor hirtelen (a semmiből szinte) eszedbe jut az egészségügyi biztosításod. Vagyis hogy még mindig nem intézted el. Az autók füstjére gondolsz. Arra gondolsz, hogy vajon miben és mikor fogsz meghalni. Megállsz a piacon banánt vásárolni. Visszautasítod a műanyag zacskót. Vásárolsz két kötés retket is. Ismét visszautasítod a műanyag zacskót. Az optometrián is kétszer kellett visszautasítanod. Be kell bizonyítanod, hogy befér a termék a táskádba. Meg kell győződnöd arról, hogy neked így is jó lesz. Hazaérsz. Nézed a szobád jobb felső sarkában a penészfoltot. A szombatra tervezett találkozóra gondolsz a gondnokkal, a terv szerint megnézik a tetőt, hogy vajon nem a februári esőzések miatt penészesedett be a fal. A tériszonyodra gondolsz. A halálra gondolsz. Szombaton feljön édesapád, és felmegy helyetted a gondnokkal a tetőre. A gondnok meg ő lehasalnak, úgy nézik azt a bizonyos részt, pont a szélén. Te az ajtótól pár lépésre állsz, és felváltva gondolsz az egyik, majd a másik halálára. De a kép szép, a két fekvő test a fekete blokkotón, alattuk a tátongó semmi, előttük blokkok, ameddig a szem csak ellát. Nem hoztad magaddal a telefonodat. Ha visszamész érte, mire ismét feljössz, már nem hasalnak itt. Nézed őket, dobog a mellkasodban a szíved, de a nyakadban érzed a lüktetést, és húz, húz az épület széle, szédülsz a látványtól, és közben valami csend. Két test heverészik a semmi közepén, egy fekete tájban, hasalnak, mint a szerelmesek, trécselnek az esőzésekről meg a mindennapokról, és te csak állsz zsiabdontan, és te is szerelmes szeretnél lenni, te is a világ szélén szeretnél hasalni, lóbálni boldogan a lábad a Szamos partján, nézni hosszan a gátról a habos vízben felgyűlt palackokat, nem gondolni a halálra, nem gondolni a halálra, csak a dolgokra szép egymás utáni sorrendben, a nyolcemeletes blokkra, utána a betonfalakra, utána a tetőre, majd az apádra, majd a gondnokra, aki egy apáddal hasonló korú nő, testekre egymás mellett úgy általában, szavakra egymás mellett úgy általában, szavakra, amelyeket emberek mondanak neked, szavakra, amelyek elhangzanak a tetőn szombaton, szavakra, amelyeket ha egymás után kimondasz, azt jelentik: a penész nem az esőzések miatt van. Még röviden ácsorogsz ott, amíg a gondnok mutatja, hogy mi a baj a szellőzőcsövekkel, apáddal vizsgálgatják, hogy melyik lehet a kicsi fűrdők felett, az egész lépcsőházban bűz van, mert valamelyik szomszéd elvágta, nem tudsz figyelni, mert tériszonyod van, nem tudsz figyelni, és nem fogod megérteni, hogy hogyan is működik a szellőztetés a blokkban, és miért olyan fontos, hogy ne vágjad el, és melyik csövet. Kiszellőztetsz a szobádban. Eszedbe jut, hogy valaki egyszer mondta, hogy a penész halálos is lehet. Megint a halálra gondolsz. Ma gyakran jut eszedbe a halál, elszégyelled magad. Helyette inkább azon kezdesz el gondolkodni, hogy mi lehet a művészet szerepe egy olyan napon, amikor a ruhateregetést is túl nagy feladatnak éled meg. Kiteregted a ruhákat. Már ezt a szöveget írod, amikor kiteregted a ruhákat. Már ezt a szöveget írod, amikor kímélsz az erkélyre elszívni egy cigit, bámulni a naplementét. Néha akkor is naplemente van,

amikor gyalog mész hazafelé. A Monostori úton mész, és a naplementében elképzeled, hogy újak ezek a blokkok itt a domb tetején, meredeken nyúlnak felé, a jobb jövő felé, és az út meleg fényben úszik, és az úton végigmenni olyan, mint amikor először veszed fel az új farmert, és fúj a szél, és csípős halált halnak a porszemek az aszfalra csapódva. A szemafor nem hallja az autók zaját, milyen lehet embernek lenni, gondolja, képesnek lenni felfogni azt a frekvenciát. A szemafor villog, majd vált, szép hatalom. Lazán lóg az úttest felett, nem görcsöl a nyaka, nincs tériszonya, nem fáj soha sehol semmi. Nézi a várakozókat, szervusz Dacia Logan, szervusz fekete Audi, szervusz hatos busz, szervusztok mind, vezessetek szabályosan. A szemafor nézi a tilosban átszaladó nyugdíjas bácsit. Hiába mondom, mondja. A szemafor nézi a kuka mellé hajított műanyagszemetet. Lekialt neki, beszélgetnek kicsit az időjárásról, politikáról, globális felmelegedésről, ilyenek. A műanyagszemét illedelmesen elköszön, mert kicsit aludna, de itt lesz még biztosan egy ideig, majd még bejelentkezik később. Február van, fáznak a kocsik, február van, nem fázik a szemafor. Lazán lóg az úttest felett, nézi az autókat, nézi a mesterembereket, szerelnek a járdán, ma lecserélik a lámpákat, az újak LED-esek lesznek, vajon mikor cserélik le a szemafort is, gondolja, és nem magára gondol, hanem a szomszéd szemaforra. Hiába mondom, mondja. Mindennek vége lesz egyszerűen. A műanyagszemét jelentkezik most, ahogy ígérte, semmi újdonság, épp beletapostak egy égő csikket, csak ennyi, Dunhill, kérdezi a szemafor, mert az idők során megtanulta a márkákat, Dunhill, mondja a műanyagszemét, miután ellenőrzi, hogy biztosan az-e, de nem akarlak zavarni, váltogass csak nyugodtan, jól van, mondja a szemafor, sajnálom a csikket, remélem, gyorsan gyógyulsz majd, a műanyagszemét ásít, és elszenderedik, elernyed a teste, és amikor a műanyagszemét teste elernyed, akkor könnyebbé válik, nem súlyosabbá, és pont jön egy erősebb szél, és elfújja onnan, elég soká tart a szél, úgyhogy estére a műanyagszemét elér az Izlazuui végére, ott belerúg valaki, úgyhogy letér a Câmpuluion, onnan könnyedén bukfencezik végig le, le, s a Monostori úton átrepül azonnal a zebrán, be a blokkok közé, le a kicsi Plopilorra vezető lépcsőn, be a városba, innen már könnyen megtalál a központba, csak menjen mindig toronyiránt, már délután van ekkor, én meg a központban vagyok, palanetét vásárolok a Memón a megállóban, bránzás palanyecet, és románul gondolkodom éppen, románul gondolkodom, de megtor-pantam, mert nem vagyok benne biztos, hogy hogy ragozzák az aloca ígét, itt vagyok lent, a földszinten, ahol nincs tériszonyom, és ahol felveszem a műanyagszemetet, és bedobom egy szemetesbe itt, a megállónál, eszem a palanyecet, és már megyek is tovább, ma fagy van, éppen most döntöttem el, hogy ma inkább felülök egy buszra.